

RYSZARD PEK ■ MAŁGORZATA NIEZGÓDKA-MEDEK

KRAJOWA RADA SĄDOWNICTWA

KOMENTARZ LEX

REDAKCJA NAUKOWA
ANTONI GÓRSKI

a Wolters Kluwer business

RYSZARD PEK ■ MAŁGORZATA NIEZGÓDKA-MEDEK

KRAJOWA RADA SĄDOWNICTWA

KOMENTARZ LEX

REDAKCJA NAUKOWA
ANTONI GÓRSKI

Zamów książkę w księgarni internetowej

profinfo.pl
księgarnia internetowa

LEX

a Wolters Kluwer business

Warszawa 2013

Stan prawny na 1 kwietnia 2013 r.

Wydawca
Magdalena Stojek-Siwińska

Redaktor prowadzący
Joanna Maź

Opracowanie redakcyjne
Agnieszka Bąk

Łamanie
Wolters Kluwer Polska

Poszczególne części komentarza opracowali:
Ryszard Pęk – art. 1–27
Małgorzata Niezgodka-Medek – art. 28–52

.....
: Ta książka jest wspólnym dziełem twórcy i wydawcy. Prosimy, byś przestrzegał przysługujących :
: im praw. Książkę możesz udostępnić osobom bliskim lub osobiście znanym, ale nie publikuj jej :
: w internecie. Jeśli cytujesz fragmenty, nie zmieniaj ich treści i koniecznie zaznacz, czyje to dzieło. :
: A jeśli musisz skopiować część, rób to jedynie na użytek osobisty. :
:

 SZANUJMY PRAWO I WŁASNOŚĆ
Więcej na www.legalnakultura.pl
POLSKA IZBA KSIĄŻKI

© Copyright by Wolters Kluwer Polska SA, 2013

ISBN: 978-83-264-4265-0

Wydane przez:
Wolters Kluwer Polska SA

Redakcja Książek
01-231 Warszawa, ul. Płocka 5a
tel. 22 535 82 00, fax 22 535 81 35
e-mail: ksiazki@wolterskluwer.pl

www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl

SPIS TREŚCI

Wykaz skrótów	9
Wstęp	13
Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa	17
ROZDZIAŁ 1	
PRZEPISY OGÓLNE	19
Art. 1. [Konstytucyjne umocowanie, pozycja i zadania Rady]	19
Art. 2. [Wyłączenie stosowania kodeksu postępowania administracyjnego w postępowaniu przed Radą]	35
ROZDZIAŁ 2	
KOMPETENCJE I USTRÓJ RADY	39
Art. 3. [Ustawowe kompetencje Rady]	39
Art. 4. [Informacja z rocznej działalności Rady]	67
Art. 5. [Wizytacja i lustracja sądu; lustracja pracy sędziego]	70
Art. 6. [Wybór rzeczników dyscyplinarnych sędziów sądów powszechnych i wojskowych]	74
Art. 7. [Kadencja członków zasiadających w Radzie z tytułu pełnionych funkcji I Prezesa SN, Prezesa NSA oraz Ministra Sprawiedliwości]	78
Art. 8. [Kadencja osoby powołanej do Rady przez Prezydenta RP]	82
Art. 9. [Kadencja posłów i senatorów wybranych do Rady przez Sejm i Senat]	87

Art. 10.	[Ograniczenie kadencji sędziów wybranych do Rady przez zgromadzenia sędziów]	91
Art. 11.	[Wybór członków Rady spośród sędziów]	92
Art. 12.	[Wybór przedstawicieli przez zgromadzenia ogólne sędziów wojewódzkich sądów administracyjnych] ..	98
Art. 13.	[Wybór przedstawicieli zebrań sędziów sądów apelacyjnych]	99
Art. 14.	[Wygaśnięcie mandatu wybranego członka Rady przed upływem kadencji]	105
Art. 15.	[Organy Rady]	112
Art. 16.	[Wybory oraz kadencja Przewodniczącego, dwóch wiceprzewodniczących i trzech członków Prezydium Rady. Kompetencje Prezydium Rady]	114
Art. 17.	[Kompetencje Przewodniczącego Rady]	120
Art. 18.	[Wybory Przewodniczącego, wiceprzewodniczących i pozostałych członków Prezydium Rady]	124
Art. 19.	[Wewnętrzna organizacja Rady – komisje problemowe]	127
Art. 20.	[Posiedzenia Rady]	133
Art. 21.	[Podejmowanie uchwał przez Radę]	142
Art. 22.	[Regulamin Rady]	151
Art. 23.	[Pieczęć urzędowa Rady]	154
Art. 24.	[Biuro Rady]	155
Art. 25.	[Wyznaczenie członka Rady będącego sędzią do wykonywania stałej pracy w Biurze Rady]	158
Art. 26.	[Świadczenia przysługujące członkom Rady]	159
Art. 27.	[Budżet Rady]	162
ROZDZIAŁ 3		
POSTĘPOWANIE PRZED RADĄ		166
Art. 28.	[Wyłączenie członka Rady]	166
Art. 29.	[Uczestnik postępowania]	172
Art. 30.	[Uzupełnienie wniosku]	180
Art. 31.	[Wyznaczenie zespołu]	184
Art. 32.	[Doręczanie pism; dostęp do akt sprawy]	187
Art. 33.	[Wymogi podejmowania uchwał]	192
Art. 34.	[Przygotowywanie spraw przez zespół]	197

Art. 35.	[Kryteria wyboru kandydatów na stanowiska sędziowskie]	200
Art. 36.	[Udział przedstawicieli innych zawodów prawniczych w posiedzeniach zespołu]	208
Art. 37.	[Uchwały Rady dotyczące stanowisk sędziowskich, o które ubiega się wielu kandydatów; jawność uchwał Rady w sprawach nominacyjnych]	210
Art. 38.	[Sprawy dotyczące przenoszenia sędziego w stan spoczynku]	214
Art. 39.	[Sprawy dotyczące powrotu na stanowisko sędziego]	223
Art. 40.	[Sprawy dotyczące pozbawiania uprawnienia do stanu spoczynku z uwagi na działania przeciwko Narodowi i Państwu Polskiemu]	228
Art. 41.	[Umorzenie postępowania]	232
Art. 42.	[Uzasadnianie i doręczanie uchwał Rady]	234
Art. 43.	[Prawomocność uchwał Rady]	238
Art. 44.	[Odwołanie do Sądu Najwyższego]	239
Art. 45.	[Ponowne rozpatrzenie sprawy przez Radę]	248
ROZDZIAŁ 4		
ZMIANY W PRZEPISACH OBOWIĄZUJĄCYCH		
	(pominięty w komentarzu).....	251
ROZDZIAŁ 5		
PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE		
Art. 50.	[Utrzymanie kadencji członków Rady i jej Prezydium po wejściu w życie nowej ustawy]	252
Art. 51.	[Utrata mocy obowiązującej przez ustawę o KRS z 2001 r.]	252
Art. 52.	[Wejście w życie ustawy o KRS z 2011 r.]	253
Wykaz aktów prawnych		255
Wykaz orzeczeń		257
Bibliografia		261

Wykaz skrótów

CBOŚA	– Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych
CCJE	– Consultative Council of European Judges (Rada Konsultacyjna Sędziów Europejskich)
Dz. U.	– Dziennik Ustaw
ENCJ	– European Networks of Councils for the Judiciary (Europejska Sieć Rad Sądownictwa)
KKZŃ	– Komisja Konstytucyjna Zgromadzenia Narodowego
Konstytucja RP	– Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.)
k.p.	– ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (tekst jedn.: Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94 z późn. zm.)
k.p.a.	– ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 267)
k.p.c.	– ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.)
k.r.o.	– ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 788 z późn. zm.)
KRS	– Krajowa Rada Sądownictwa
LEX	– System Informacji Prawnej LEX
M.P.	– Monitor Polski
NSA	– Naczelny Sąd Administracyjny

ONSA	– Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego
OSNC	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Cywilna
OSNP	– Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych
OSP	– Orzecznictwo Sądów Polskich
OTK	– Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego
OTK-A	– Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego; zbiór urzędowy, Seria A
OTK-B	– Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego; zbiór urzędowy, Seria B
OwSS p.p.s.a.	– Orzecznictwo w Sprawach Samorządowych – ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.)
Prok. i Pr. Prz. Sejm. p.u.s.a.	– Prokuratura i Prawo – Przegląd Sejmowy – ustawa z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.)
p.u.s.p.	– ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.)
p.u.s.w.	– ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 952 z późn. zm.)
SN	– Sąd Najwyższy
TK	– Trybunał Konstytucyjny
u.f.p.	– ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.)
u.p.d.o.f.	– ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 361 z późn. zm.)
ustawa o IPN	– ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jedn.: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 424 z późn. zm.)
ustawa o KRS	– ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 z późn. zm.)

ustawa o KRS z 2001 r.	– ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 z późn. zm.)
ustawa o KSSiP	– ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (tekst jedn.: Dz. U. z 2012 r. poz. 1230 z późn. zm.)
ustawa o SN	– ustawa z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 z późn. zm.)
ustawa o TK	– ustawa z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 z późn. zm.)
WSA	– Wojewódzki Sąd Administracyjny
ZNSA	– Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego

Wstęp

O znaczeniu Krajowej Rady Sądownictwa świadczy fakt, że była ona, obok Senatu, pierwszym organem powołanym w wyniku rozmów Okrągłego Stołu, których celem była przebudowa ustroju państwa. O jej utworzeniu przesądziła ustawa z dnia 7 kwietnia 1989 r. o zmianie Konstytucji PRL (Dz. U. Nr 19, poz. 101), a instytucjonalne uregulowanie nastąpiło w ustawie z dnia 20 grudnia 1989 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 73, poz. 435 z późn. zm.). Uznano wtedy za pilną potrzebę utworzenie specjalnej instytucji, która będzie stać na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów, a tym samym stanie się gwarantem przestrzegania fundamentów praworządności. Tę podstawową funkcję Rady docenił i utrwalił ustrojodawca, włączając ją do systemu konstytucyjnych organów państwa, najpierw w ustawie konstytucyjnej z dnia 17 października 1992 r. o wzajemnych stosunkach między władzą ustawodawczą i wykonawczą Rzeczypospolitej Polskiej oraz o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 84, poz. 426 z późn. zm.), a następnie w Konstytucji z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstruując w tej Konstytucji podstawy ustroju na zasadzie trójpodziału władzy państwowej, zdawano sobie sprawę z tego, że władza sędziowska jest w niej segmentem najsłabszym. W dużej mierze wynika to z przyczyn natury strukturalnej. Władzę tę stanowi i sprawuje każdy skład orzekający, a nie sąd pojmowany jako urząd, co z istoty prowadzi do rozproszenia jej ośrodków. Jako jedyna władza ta nie ma inicjatywy ustawodawczej ani jednolitej instytucjonalnej i personalnej reprezentacji na poziomie centralnym, co utrudnia utrzymywanie przez nią partnerskich stosunków z władzami ustawodawczą i wykonawczą. W celu zapewnienia równowagi trzech władz w art. 173 Konstytucji RP podkreślono odrębność i niezależność władzy sędziowskiej, a tym samym obowiązek respektowania tej niezależności przez pozostałe władze. Jednocześnie w art. 186 ust. 1 ustrojodawca

powierzył zadanie stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów Krajowej Radzie Sądownictwa.

Zarówno poprzednie ustawy o KRS, jak i obecnie obowiązująca z dnia 12 maja 2011 r. (Dz. U. Nr 126, poz. 714 z późn. zm.) wyposażały Radę w dosyć oszczędne instrumentarium prawne, mające służyć realizacji tej ważnej ustrojowo funkcji. Podstawowym środkiem jest tu uprawnienie do wyłącznego przedstawiania Prezydentowi RP wniosków o nominacje na wszystkie stanowiska sędziowskie, poczynając od sądu rejonowego, a na Sądzie Najwyższym kończąc oraz dbałość o przestrzeganie przez sędziów etyki sędziowskiej. Drugim środkiem jest możliwość wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego z wnioskiem o zbadanie zgodności z konstytucją aktów normatywnych w zakresie, w jakim dotyczą niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Wreszcie Radzie przysługują uprawnienia do wyrażania w ramach przyznanych jej kompetencji opinii, podejmowania uchwał, formułowania stanowisk, postulatów bądź protestów.

Ta ograniczoność środków działania Rady wynika z dwóch głównych przyczyn. Pierwszą jest jej szczególny, niespotykany w naszym systemie skład osobowy, w którym zapewniono udział przedstawicieli wszystkich trzech władz, wiążąc z tym przesadnie optymistyczną nadzieję, że Rada stanie się swoistą platformą ich współdziałania. Druga wynika z przyjętego założenia o głównie opiniodawczym, a nie stanowiącym charakterze jej kompetencji. Z obu tych przyczyn od początku powoływania Krajowej Rady Sądownictwa trwają spory o jej istotę i ustrojowy charakter, przy czym brak zgodności poglądów w tej mierze występuje nie tylko w doktrynie, ale i w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego. W doktrynie, przykładowo, Radę uznaje się za „niezależny pozajudykacyjny organ władzy sądowniczej” (B. Banaszak, *Prawo konstytucyjne*, Warszawa 1999, s. 548), za organ „uplasowany pomiędzy władzą ustawodawczą a wykonawczą” (L. Garlicki, *Polskie prawo konstytucyjne. Zarys wykładu*, Warszawa 2000, s. 357) albo za organ „*sui generis*, działający w sferze szeroko rozumianej administracji publicznej” (*Prawo konstytucyjne Rzeczypospolitej Polskiej*, pod red. P. Sarnackiego, Warszawa 2002, s. 337).

Z kolei Trybunał Konstytucyjny określał Radę jako „centralny organ państwowy, którego funkcje powiązane są z władzą sądowniczą” (wyrok z dnia 15 grudnia 1999 r., P 6/99, OTK 1999, nr 7, poz. 164), traktował ją jako „najwyższą reprezentację środowiska sędziowskiego” (wyroki z dnia 18 lutego 2004 r., K 12/03, OTK-A 2004, nr 2, poz. 8 czy z dnia 19 lipca 2005 r.,

K 28/04, OTK-A 2005, nr 7, poz. 81), uznawał, że „mieści się ona w pojęciu organu administracji publicznej w rozumieniu art. 79 Konstytucji” (wyrok z dnia 29 listopada 2007 r., SK 43/06, OTK-A 2007, nr 10, poz. 130), by wreszcie stwierdzić, że „status prawny KRS jest niejednorodny i trudny do jednoznacznego zakwalifikowania” (wyrok z dnia 27 maja 2008 r., SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63). Ostatnio w wyroku z dnia 12 grudnia 2012 r., K 1/12 (OTK-A 2012, nr 11, poz. 134) Trybunał uznał Radę za „konstytucyjnie umocowaną reprezentację władzy sądowniczej”. Wypowiedź ta znalazła się na marginesie głównych rozważań o przedmiocie rozpoznawanej sprawy, w związku z czym w motywach tego orzeczenia nie powołano bliższych argumentów przemawiających za możliwością pojmowania w tak jednoznaczny sposób obecnej jej istoty ustrojowej. Propozycję tę należy jednak przyjąć z najwyższą uwagą zarówno ze względu na jej doniosły walor poznawczo-ustrojowy, jak i z uwagi na autorytet organu, od którego pochodzi.

Niniejsze opracowanie zawiera pogłębione uwagi do obowiązującej ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa i ma charakter klasycznego komentarza, którego celem jest przede wszystkim pomoc w rozumieniu i stosowaniu obowiązujących przepisów. Jego autorami są Sędziowie Naczelnego Sądu Administracyjnego – obecna i były wiceprzewodniczący Rady. Oboje, jako jej przedstawiciele, brali aktywny udział w opracowaniu projektu tej ustawy, a potem w dalszym jej etapie legislacyjnym. Są więc osobami szczególnie predestynowanymi do kompetentnego objaśnienia jej przepisów.

Ustawa

z dnia 12 maja 2011 r.

o Krajowej Radzie Sądownictwa

(Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 714; zm. Dz. U. z 2011 r. Nr 203, poz. 1192)

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. [Konstytucyjne umocowanie, pozycja i zadania Rady]
Ustawa reguluje kompetencje, tryb wyboru członków, ustrój i postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa, zwaną dalej „Radą”.

1. Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, która weszła w życie w dniu 18 lipca 2011 r., zastąpiła dotychczas obowiązującą ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 67 z późn. zm.). Konieczność uchwalenia nowej ustawy była spowodowana przede wszystkim potrzebą wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2009 r. (K 62/07, OTK-A 2009, nr 10, poz. 149), w którym orzeczono o niezgodności z Konstytucją rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa oraz postępowania przed Radą (Dz. U. Nr 219, poz. 1623 z późn. zm.).

2. Konstytucja RP w art. 187 ust. 4 wyraźnie wskazuje, że: „Ustrój, zakres działania i tryb pracy Krajowej Rady Sądownictwa oraz sposób wyboru jej członków określa ustawa”. Ponieważ art. 12 ust. 6 ustawy o KRS z 2001 r. upoważnił Prezydenta RP do określenia w drodze rozporządzenia między innymi „trybu postępowania”, Trybunał Konstytucyjny w powołanym wyżej wyroku z dnia 19 listopada 2009 r. orzekł, że przepis ten w zakresie, w jakim zawiera zwrot „i postępowania przed Radą”, jest niezgodny z art. 187 ust. 4 w zw. z art. 2 Konstytucji. W uzasadnieniu TK podkreślił, że przekazanie do uregulowania w akcie podustawowym tylko werbalnie kwestii szczegółowych związanych z postępowaniem przed KRS, w sytuacji gdy ustawa nie określa zasad i najważniejszych rozwiązań postępowania, jest sprzeczne z art. 187 ust. 4 w zw. z art. 2 Konstytucji RP ze względu na

wprowadzenie aktem niższego rzędu rozwiązań prawodawczych dotyczących spraw, które zgodnie z Konstytucją zastrzeżone są wyłącznie dla materii ustawowej.

3. Skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 listopada 2009 r. były na tyle doniosłe, że nowelizacja ustawy o KRS z 2001 r. nie była wystarczająca. Konieczne stało się uchwalenie nowej ustawy, wykonującej nie tylko ten wyrok, ale także wskazania Trybunału Konstytucyjnego zawarte między innymi:

- w wyroku z dnia 29 listopada 2007 r. (SK 43/06, OTK-A 2007, nr 10, poz. 130), w którym Trybunał Konstytucyjny stwierdził niekonstytucyjność przepisu art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o KRS z 2001 r. powierzającego KRS kompetencje w zakresie ustalania kryteriów oceny kandydatów na sędziów ze względu na brak w ustawie jakichkolwiek kryteriów mogących być podstawą wyboru kandydatów;
- w wyroku z dnia 16 kwietnia 2008 r. (K 40/07, OTK-A 2008, nr 3, poz. 44), w którym orzeczono o niezgodności z Konstytucją przepisów nakładających na KRS obowiązek inspirowania i wspierania działań mających na celu ujednoczenie wykładni prawa w orzecznictwie sądów, umożliwiającym uczestnictwo w posiedzeniach upoważnionym przedstawicielom Pierwszego Prezesa SN, Prezesa NSA albo Ministra Sprawiedliwości oraz wprowadzających – jako zasadę – obowiązek jawnego głosowania;
- w wyroku z dnia 27 maja 2008 r. (SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63), w którym TK uznał za niezgodny z Konstytucją brak możliwości odwołania się od uchwał KRS wydawanych w sprawach indywidualnych dotyczących powołania na stanowisko sędziowskie.

4. Nowa ustawa o KRS ma na celu dostosowanie regulacji dotyczących kompetencji Rady, członkostwa w Radzie oraz postępowania przed Radą do wymogów Konstytucji RP, zgodnie ze wskazaniami zawartymi w powołanych wyżej wyrokach TK. Ustawa porządkuje i poszerza kompetencje KRS o nowe zadania, które ściśle wiążą się z jej ustrojową pozycją, a także uzupełnia dotychczasowe luki w przepisach regulujących postępowanie przed Radą.

5. W art. 1 ustawy o KRS mowa jest ogólnie o tym, że: „Ustawa reguluje kompetencje, tryb wyboru członków, ustrój i postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa”. Ustrojowe miejsce KRS wyznaczają przede wszystkim regulacje Konstytucji – art. 179, 186, 187 i art. 191 ust. 1 pkt 2.

Dlatego przepis art. 1 oraz pozostałe przepisy ustawy o KRS, w tym zwłaszcza art. 3, w którym usystematyzowano kompetencje szczegółowe Rady, należy interpretować w powiązaniu z powołanymi wyżej przepisami Konstytucji RP, w tym przede wszystkim w zgodzie z art. 186 ust. 1, który powierza Radzie zadanie „stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów”.

6. Artykuł 186 Konstytucji RP normuje w ust. 1 pozycję KRS, stanowiąc, że: „Krajowa Rada Sądownictwa stoi na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów”. Przepis ten jest przepisem ustrojowym, który konstituuje Radę i określa jej kompetencje dotyczące ochrony niezależności sądów i niezawisłości sędziów. Wynika z niego norma nakładająca na KRS obowiązek podejmowania działań mających na celu ochronę tych wartości konstytucyjnych.

7. Legitymacja poszczególnych organów państwa może mieć zróżnicowane źródła, co żadnemu z nich nie odbiera – poprzez próby przeciwstawienia lub konkurencji – właściwych podstaw istnienia i funkcjonowania. Uzupełniające się źródła legitymacji tworzą system organów realizujących przyznane im, uzupełniające się kompetencje, realizacja których następuje w separacji, ale bardzo często także we wzajemnym współdziałaniu. Wielość źródeł legitymacji wyklucza monopol legitymizacyjny, przy czym legitymacja demokratycznych wyborów jednych organów nie uchyla legitymacji innych, wynikającej np. z konstrukcji konstytucji nadanej sobie przez naród w rozumieniu politycznym (M. Wyrzykowski, *Trybunał Konstytucyjny pod presją – test niezawisłości sędziowskiej* (w:) *Transformacja systemów wymiaru sprawiedliwości*, t. 2, *Proces transformacji i dylematy wymiaru sprawiedliwości*, pod red. J. Jaskierni, Toruń 2011, s. 302).

8. Legitymacja KRS ma charakter zróżnicowany. Jej obecna pozycja ma silną legitymację historyczną, gdyż wprowadzenie do polskiego systemu prawnego niezależnego organu, mającego obecnie umocowanie w Konstytucji, który gwarantuje niezależność sądów i niezawisłość sędziów, było jednym z kluczowych elementów transformacji ustrojowej (P. Tuleja, *Konstytucyjny status Krajowej Rady Sądownictwa* (w:) *Krajowa Rada Sądownictwa. XX-lecie działalności*, pod red. P. Tulei, Warszawa–Toruń 2010, s. 88).

9. Źródłem legitymacji KRS (oprócz legitymacji historycznej) jest bezpośrednie umocowanie w Konstytucji oraz skład Rady, tj. sędziowie wybrani przez organy samorządu sędziowskiego, wybrani przez Sejm i Senat posłowie i senatorowie, którzy będąc wybranymi w wyborach po-

ANTONI GÓRSKI – SĘDZIA SĄDU NAJWYŻSZEGO; PRZEWODNICZĄCY KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA.

RYSZARD PĘK – SĘDZIA NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO; PREZES WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU; CZŁONEK I BYŁY WICEPRZEWODNICZĄCY KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA; REPREZENTOWAŁ KRAJOWĄ RADĘ SĄDOWNICTWA W KOMITECIE STERUJĄCYM EUROPEJSKIEJ SIECI RAD SĄDOWNICTWA. JEST AUTOREM PUBLIKACJI Z ZAKRESU PRAWA PODATKOWEGO I WSPÓLAUTOREM KOMENTARZA DO USTAWY O PODATKU DOCHODOWYM OD OSÓB PRAWNYCH.

MAŁGORZATA NIEZGÓDKA-MEDEK – SĘDZIA NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO; WICEPRZEWODNICZĄCA KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA; CZŁONEK WŁADZ POLSKIEGO TOWARZYSTWA LEGISLACJI; PROWADZI ZAJĘCIA NA STUDIACH PODYPLOMOWYCH Z ZAKRESU KONTROLI ADMINISTRACJI I TWORZENIA PRAWA NA WYDZIALE PRAWA I ADMINISTRACJI UNIwersytetu warszawskiego. JEST AUTORKĄ ARTYKUŁÓW W PIŚMIENNICTWIE PRAWNICZYM NA TEMATY DOTYCZĄCE PRAWA ADMINISTRACYJNEGO I PODATKOWEGO ORAZ TWORZENIA PRAWA KONTROLI, A TAKŻE WSPÓLAUTORKĄ KOMENTARZY DO USTAW: O NAJWYŻSZEJ IZBIE KONTROLI, O PODATKU DOCHODOWYM OD OSÓB PRAWNYCH, ORDYNACJA PODATKOWA, PRAWO O POSTĘPOWANIU PRZED SĄDAMI ADMINISTRACYJNYMI.

PUBLIKACJA JEST PIERWSZYM W POLSKIEJ LITERATURZE PRAWNICZEJ KOMENTARZEM DO USTAWY O KRAJOWEJ RADZIE SĄDOWNICTWA. PRZEDSTAWIONO W NIM W SPOSÓB KOMPLEKSOWY PROBLEMATYKĘ STATUSU RADY JAKO ORGANU KONSTITUCYJNEGO, JEJ USTROJU I ZADAŃ ORAZ SPECYFIKI PROWADZONYCH PRZEZ NIĄ POSTĘPOWAŃ.

AUTORZY, OMAWIAJĄC KWESTIE SPORNE I PROPONUJĄC ICH ROZWIĄZANIA, UWZGLĘDNIŁI POGŁĄDY WYRAŻANE W PIŚMIENNICTWIE ORAZ W ORZECZNICTWIE TRYBUNAŁU KONSTITUCYJNEGO, SĄDU NAJWYŻSZEGO I NACZELNEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO.

KSIĄŻKA ADRESOWANA JEST PRZED E WSZYSTKIM DO KANDYDATÓW NA SĘDZIÓW ORAZ SĘDZIÓW I PRAWNIKÓW POZOSTAŁYCH PROFESJI, A TAKŻE DO PRZEDSTAWICIELI NAUKI.

CENA: 129 ZŁ
(W TYM 5% VAT)

ISBN 978-83-264-4265-0

Zamówienia:

infolinia 801 04 45 45, fax 22 535 80 01
zamowienia.ksiazki@wolterskluwer.pl
www.wolterskluwer.pl
księgarnia internetowa www.profinfo.pl